

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: RNDr. P. V.**, zastoupeného JUDr. Ivanem Werlem, advokátem se sídlem Vrchovecká 74/2, Velké Meziříčí, proti **žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina, odbor sekretariátu ředitele a krajského živnostenského úřadu**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2009, č. j. KUJI 29657/2009, sp. zn. PS 1375/2009 PS/47/DT/2, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 10. 2009, č. j. 57 Ca 65/2009 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru sekretariátu ředitele a krajského živnostenského úřadu (dále též „správní orgán“), ze dne 22. 4. 2009, č. j. KUJI 29657/2009, sp. zn. PS 1375/2009 PS/47/DT/2. Uvedeným rozhodnutím správní orgán podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též „městský úřad“ či „prvostupňový správní orgán“), ze dne 18. 2. 2009, č. j. DOP/18279/2008/855/2008-mikli, a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím

městského úřadu byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a kterým mu za něj byla uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Předmětného přestupku se podle rozhodnutí městského úřadu dopustil stěžovatel tím, že dne 16. 5. 2008 v době kolem 23:10 hod. se jako řidič vozidla Škoda Superb neřídil svislou dopravní značkou B11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou E12 s nápisem „Mimo dopravní obsluhy“, neboť vjel v obci Velké Meziříčí na místní pozemní komunikaci, vedoucí podél řeky Balinky, mezi obchodním domem BILLA a hotelem Jelínkova vila, která je značena touto dopravní značkou. Uvedeným jednáním stěžovatel porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nesouhlasí s tím, že městský úřad vzal za stěžejní podklad svého rozhodnutí svědecké výpovědi svědka Š. a svědka K. a „místní znalosti žalobce“. Podle stěžovatele má svědecká výpověď svědkyně T. V., která je v souladu s jeho výpovědí, stejnou důkazní sílu jako shora jmenované svědecké výpovědi a je v rozporu se zásadami správního řádu, pokud je její věrohodnost zpochybňována pouze s ohledem na příbuzenský poměr ke stěžovateli. Pokud městský úřad argumentuje v odůvodnění svého rozhodnutí „místní znalostí žalobce“, upozorňuje stěžovatel, že v průběhu správního řízení se zcela explicitně vyjádřil, že před datem, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, se na místě, kde mělo k jeho spáchání dojít, nacházel naposledy v době, kdy vozil kočárek, tj. někdy v osmdesátých letech. Takovéto tvrzení sice nevylučuje základní orientaci v místě, nelze však po něm požadovat, aby měl přehled o umístění dopravního značení na daném místě, pokud se v daném místě několik let nepohyboval.

Dále zdůraznil, že o existenci skříňového vozidla, které mělo zakrývat dopravní značku „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“, se při kontrole policejní hlídkou nezmínil, neboť v daném okamžiku nevěděl a ani vědět nemohl, že se za ním nachází uvedená dopravní značka. Odmítavý postoj vyjádřit se při prvních dvou ústních jednáních ve věci stěžovatel odůvodnil, když zcela jasně uvedl i důvody, pro které tak činí, a sdělil městskému úřadu, že se k věci vyjádří až při místním šetření, což se stalo. Pokud by městský úřad nařídil místní šetření dříve, mohla být věc ze strany stěžovatele objasněna podstatně dřív. Pokud tak prvostupňový správní orgán neučinil, nelze následně přičítat tuto skutečnost k tíži stěžovatele a dokonce zpochybňovat z tohoto důvodu věrohodnost jeho výpovědi.

Stěžovatel namítá, že městský úřad se nevypořádal s jeho tvrzením ohledně správnosti umístění značky „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“, když pouze konstatoval, aniž by k takovému závěru měl příslušné odborné znalosti, že s ohledem na provedené místní šetření byla předmětná dopravní značka umístěna v souladu s platnou právní úpravou, resp. s vyhláškou č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla

provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 30/2001 Sb.“).

Výše uvedené závěry de facto potvrdil i správní orgán, když v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pouze zopakoval závěry, ke kterým dospěl městský úřad, přičemž podle názoru stěžovatele se věcně nevypořádal se žádnou z odvolacích námitek. Z hlediska zákonných náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí, jak vyplývají z ust. § 47 odst. 3 správního řádu, je podle stěžovatele zřejmé, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s požadavky, které na ně klade citované ustanovení, a je třeba je považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel je přesvědčen, že za této situace nemělo napadené rozhodnutí obstát ani při soudním přezkumu. Postup žalovaného správního orgánu byl v konečném důsledku v rozporu s Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

Stěžovatel se domnívá, že argument krajského soudu, že právní normy nepřipouští, aby účastníci provozu sami hodnotili umístění dopravních značek a teprve potom se rozhodli, zda je budou respektovat či nikoliv, se vůbec nevypořádává s podstatou jeho obrany, že se nemohl dopustit předmětného přestupku proto, že v okamžiku, kdy místem projížděl, nebyla značka vidět, neboť byla zastíněna parkujícím nákladním (skříňovým) vozidlem. Krajský soud v podstatě opakuje stejné argumenty jako správní orgány a výpověď dcery stěžovatele považuje za nevěrohodnou s odůvodněním, že tuto námitku stěžovatel uplatnil až po pěti měsících od spáchání přestupku, a dále krajský soud tvrdí, že v řízení nebyla přítomnost skříňového vozidla prokázána. Taková argumentace však podle stěžovatele nemůže obstát, protože v době, kdy byl zastaven policisty, o tom, kde je přesně značka umístěna, nevěděl právě proto, že ji z důvodu zastínění skříňovým vozidlem nemohl vidět. Proto také mohl s takovým argumentem přijít až poté, co zjistil, kde se přesně značka nachází. Kdy a proč tuto námitku stěžovatel uplatnil v průběhu řízení, vysvětlil již v rámci tvrzení obsažených v odvolání i v samotné žalobě, a tato skutečnost nemůže žádným způsobem ovlivnit posuzování věrohodnosti výpovědi klíčové svědkyně – dcery stěžovatele, která potvrzuje pravdivost jeho obrany. Podle jeho názoru je zcela zřejmé, že nebylo možno tento argument uplatnit dříve, když ve chvíli policejní kontroly nemohl počítat s tím, že na parkovišti za nákladním automobilem bude skrytá dopravní značka, dále navíc vzhledem k podivné situaci, která provázela celé šetření údajného přestupku: a/ policisté nechtěli stěžovateli na místě umožnit provedení písemného vyjádření (viz Úřední záznam Policie České republiky č. j. ORZR-3063-1/PŘ-2008-19), b/ městský úřad nedodržel zákonnou lhůtu pro zahájení správního řízení (viz Oznámení o zahájení řízení a předvolání ze dne 24. 7. 2008, sp. zn. DOP/25953/2008/855/2008-mikli), c/ městský úřad provedl nedbale místní šetření, kdy byla zcela přehlédnuta dodatková tabulka E12 (viz Úřední záznam ze dne 18. 7. 2008, sp. zn. DOP/25892/2008/855/2008-mikli), přičemž všechny fotografie jsou podrobné, ale místo, kde stěžovatel na uvedenou vozovku skutečně vjel, je foceno z velké dálky a nepřehledně (viz fotografická příloha z místního šetření), d/ prostředí, ve kterém se správní jednání konalo (plná místnost lidí, kteří povídají, svačí, chodí kopírovat stěžovateli za zády, apod.). Aby nedošlo opět ke zkreslení situace, chtěl stěžovatel uvést tuto skutečnost při místním šetření. Toto uvedl hned na úvod prvního správního jednání dne 3. 9. 2008.

Jestliže krajský soud dále nepřihlédl k námitce, že i kdyby nastala situace, že by značka vidět byla, nemohl by se stěžovatel dopustit přestupku proto, že zákazová značka obsahovala také dodatkovou tabulku E12 s nápisem „MIMO DOPRAVNÍ OBSLUHY“, a to s odůvodněním, že tato nebyla uvedena v žalobě, zdůrazňuje stěžovatel, že tuto námitku uplatnil již v řízení před správním orgánem. Podle jeho názoru je pak povinností jak správního orgánu, tak krajského soudu, aby otázku, zda došlo k porušení zákazu vyplývajícího ze zákazové značky, opatřené uvedenou dodatkovou tabulkou, zkoumal z úřední povinnosti, neboť se jedná o základní podmínku pro dovození odpovědnosti stěžovatele ze spáchání přestupku. Stěžovatel přitom krajskému soudu doložil, že cílem jeho cesty bylo tehdy i sídlo jeho podniku, které nebylo s ohledem na existující dopravní situaci přístupné jinak, takže se na něj musela vztahovat výjimka vyplývající z uvedené dodatkové tabulky.

Není tedy pravda, pokud krajský soud uvádí, že by skutková zjištění správních orgánů byla v souladu se skutečným stavem věci, že by důkazy o vině stěžovatele byly přesvědčivé a že by nebylo žádných pochyb o tom, že se stěžovatel dopustil uvedeného jednání. Stěžovatel namítá, že ve zjištěném skutkovém stavu věci neexistuje žádný podklad, který by opravňoval jak správní orgán, tak krajský soud k závěru o účelovosti námitky stěžovatele. S ohledem na shora uvedené je proto přesvědčen, že krajský soud rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, nesprávného zhodnocení provedených důkazů a rovněž na základě nesprávného právního názoru ohledně otázky naplnění skutkové podstaty přestupku (zejména z hlediska naplnění subjektivní stránky přestupku), ale též z hlediska naplnění objektivní stránky přestupku, když nebylo prokázáno, že by se na stěžovatele nevztahovala zmiňovaná dodatková tabulka. Rozhodnutí krajského soudu proto podle stěžovatele trpí stejnými vadami jako rozhodnutí správního orgánu, když ani soud nerespektoval zásadu in dubio pro reo, kterou bylo v daném případě nutno aplikovat (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 – 55).

Stěžovatel dále namítá, že nelze pominout, že nebyl proveden jím navrhaný stěžejní důkaz – rekonstrukce na místě samém, který požaduje i nadále, přičemž tento důkazní návrh nelze v žádném případě hodnotit jako účelový nebo nepotřebný. Policista Š. totiž ve své výpovědi ze dne 3. 9. 2008 uvádí, že viděl „paprsek světla ve směru od příjezdové cesty na stromě u řeky“, tedy nikoliv světla vozu, ale paprsek světla. Vzhledem k časovým údajům od spatření těchto světel do stěžovatelova příjezdu (policista Š. ve své výpovědi uvedl nejprve 30 s, pak snížil na 20 s), je zřejmé, že musel vidět jiná světla, než světla ze stěžovatelova vozu. Tento klíčový důkaz přítomnosti dalšího vozu a význam navrhaného důkazu správní orgán a zřejmě ani krajský soud vůbec nepochopil. Uvedené svědectví policisty podle stěžovatele jednoznačně prokazuje přítomnost dalšího vozidla a potvrzuje pravdivost obrany stěžovatele.

Stěžovatel dále zdůraznil, že předložením listin u soudního jednání prokázal, že inkriminovaná značka nebyla součástí značení cesty cyklotrasy. Zpráva p. Kr. proto nemůže být pravdivá, přičemž dále je třeba uvést, že zmíněná cesta nemohla být označena dopravní značkou po roce 1989, protože tehdy tato cesta vůbec nebyla. Celý prostor byl součástí areálu firmy Obnova Brno. Tato skutečnost je zjištělná jak z katastrálních map, ale je rovněž obecně známá.

Podle stěžovatele se krajský soud ani správní orgány nezabývaly tím, že mu bylo znemožněno jet k bydlišti vzhledem ke špatnému dopravnímu značení, což je výchozí bod celého problému. Rovněž nebyl učiněn znalecký posudek týkající se umístění sporné dopravní značky a jejího významu. Nad rámec výše uvedeného pak stěžovatel upozorňuje na v té době komplikovanou dopravní situaci, na kterou Policie České republiky reagovala podle jeho názoru šikanózním způsobem, kdy „odchytávala“ řidiče, kteří se snažili přes chybné dopravní značení dostat domů právě takovým způsobem, aby žádné zákazy neporušovali. Stejně tak nebyl brán zřetel na procesní návrhy stěžovatele - veškeré stížnosti podané v této věci byly v podstatě ignorovány, v některých případech bylo pouze konstatováno pochybení, avšak bez vyvození osobní odpovědnosti úředníků a sjednání nápravy. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 22. 12. 2009 uvedl, že předložená kasační stížnost neobsahuje podle jeho názoru žádné nové skutečnosti, opakuje stejná tvrzení a argumenty, které již byly uplatněny v průběhu řízení před správními orgány a též v žalobě. Na všechny námítky stěžovatele, které se týkaly předmětu řízení, bylo ze strany správních orgánů náležitě reagováno, v podrobnostech odkazuje správní orgán na spisový materiál v projednávané věci a svá vyjádření v soudním řízení. Podle názoru správního orgánu si stěžovatel mylně a příliš extenzivně vykládá význam dodatkové tabulky E12. Místem za zákazovou značkou je v daném případě účelová komunikace podél řeky Balinky, nikoliv další navazující komunikace, kam lze bez problémů dojet i bez porušení předmětné zákazové značky, tedy například ul. Třebíčská, kde má stěžovatel místo trvalého pobytu i sídlo firmy, která je přístupná několika jinými příjezdy bez porušení dopravního značení. Pokud stěžovatel označuje jako stěžejní podklady pro vydání rozhodnutí správního orgánu svědecké výpovědi policistů Š. a K. a dále jeho místní znalost, uvádí k tomu žalovaný správní orgán, že se v předmětném řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu řídil zásadou volného hodnocení důkazů, hodnotil všechny podklady, které v daném případě tvoří ucelený důkazní řetězec, jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a na základě takto zjištěného stavu věci jednoznačně dospěl k závěru, že se žalobce dopustil uvedeného přestupkového jednání. Správní orgán je přesvědčen, že v průběhu přestupkového řízení bylo mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že stěžovatel jako řidič vjel do míst, kam je to zákazovou dopravní značkou zakázáno a byl zde kontrolován hlídkou Policie České republiky. Stěžovatel následně po pěti měsících začal uplatňovat obhajobu spočívající v tvrzení, že mu výhled na zákazovou značku zakrýval jakýsi nákladní automobil. Toto jeho tvrzení však bylo správními orgány zhodnoceno jako účelové, nemající jakoukoliv oporu v dalších shromážděných podkladech, a to z důvodu, které jsou podrobně popsány v odůvodnění rozhodnutí. Toto obecné tvrzení, jehož věrohodnost sám stěžovatel bezdůvodně oslabil časovou prodlevou, ve které ji začal uplatňovat, tak není způsobilé vyvolat důvodné pochybnosti o skutkovém stavu věci, který byl v průběhu řízení naprosto spolehlivě zjištěn. S ohledem na výše uvedené navrhl správní orgán zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.

Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Podle Nejvyššího správního soudu je stěžejní otázkou v nyní projednávané věci to, zda měla být argumentace stěžovatele týkající se existence nákladního vozidla, které mělo zastínit dopravní značku „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“, posuzována ve světle zásady *in dubio pro reo*, či nikoliv. Zdejší soud se proto v dalším zaměřil na zhodnocení této otázky.

Z obsahu správního spisu v této souvislosti vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

V oznámení o přestupku ze dne 16. 5. 2008 stěžovatel mimo jiné uvedl, že si není vědom porušení jakékoliv zákazové značky.

Na základě předvolání k podání vysvětlení ze dne 24. 6. 2008, č. j. DOP/22339/2008/855/2008-mikli, se stěžovatel dostavil k podání vysvětlení, při kterém uvedl, že *„i v současné době odmítám uhradit blokovou pokutu ve výši 200 Kč, jak mi bylo navrhováno, a žádám o odložení věci z důvodu, že uvedený přestupek se nestal, protože jsem neporušil zákazovou značku ‚Zákaz vjezdu všech motorových vozidel‘. Pokud se rozhodne správní orgán zahájit správní řízení, navrhuji a požaduji zahájit správní řízení ihned.“*

Do protokolu o projednávání přestupku ze dne 3. 9. 2008, č. j. DOP/29702/2008/855/2008-mikli, stěžovatel zdůraznil, že se protiprávního jednání nedopustil. Poté, co byl stěžovatel seznámen s výsledky místního šetření provedeného dne 18. 7. 2008 za účelem zjištění skutečného stavu dopravního značení na místě, uvedl, že *„fotografie, které mně ukázal správní orgán, zachycují skutečnosti, které jsou mi dobře známy a nic nevypovídají o předmětu správního orgánu, proto žádám o místní šetření za mé přítomnosti“*. Na otázku správního orgánu z jakého důvodu žádá o místní šetření v jeho přítomnosti, pokud jsou mu tyto skutečnosti známy, stěžovatel uvedl: *„Protože nejsou známy správnímu orgánu, abych s tím seznámil správní orgán.“* Na otázku jaké skutečnosti nejsou správnímu orgánu známy, stěžovatel odpověděl: *„To vysvětlím na místě samém, protože to zde v kanceláři nelze předvést.“*

V podobném směru se stěžovatel vyjádřil rovněž v protokolu o projednávání přestupku ze dne 1. 10. 2008, č. j. DOP/32966/2008/855/2008-mikli, ve kterém setrval na tvrzení, že aby mohl vysvětlit další postup, žádá opakovaně o provedení místního

šetření za jeho účasti, poněvadž jen tímto způsobem může vysvětlit, jakým způsobem a za jakých okolností se na místo, kde byl kontrolován Policií České republiky, dostal. Na otázku správního orgánu, zda může před místním šetřením zatím slovně popsat, jak se na uvedené místo kontroly dostal, stěžovatel uvedl: *„Nejsem si jist, že bych dokázal správnímu orgánu zde v kanceláři vysvětlit situaci tak, aby správní orgán správně pochopil“*. Ani po žádosti správního orgánu, aby se o to stěžovatel alespoň pokusil, setrval tento na tvrzení: *„Ne to bych nezvládl. Bylo by to zbytečné. Upozorňuji správní orgán, že mám nárok podávat důkazy včetně místního šetření.“* Stejně tak na návrh správního orgánu, aby stěžovatel situaci alespoň načrtl na papír, tento uvedl, že *„vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán údajně uvedené místo navštívil, mělo by mu být vše jasné, že jsem se žádného přestupku nedopustil, a proto nebudu v tuto chvíli dělat žádné nahodilé náčrty.“*

Předmětnou argumentaci stěžovatel nezmínil ani při výpovědi zasahujících policistů - svědka D. Š. a R. K., jimž byl přítomen a měl možnost klást svědkům v tomto směru otázky (viz protokoly o projednávání přestupku ze dne 3. 9. 2008, č. j. DOP/29702/2008/855/2008-mikli, a ze dne 1. 10. 2008, č. j. DOP/32966/2008/855/2008-mikli).

Dne 21. 10. 2008 bylo provedeno ohledání místa, kde mělo dojít k přestupku, a to za přítomnosti stěžovatele. Hned v úvodu tohoto ohledání stěžovatel uvedl (viz protokol o ohledání k přestupkovému případu č. j. ORZR-3063-2/PŘ-2008-19 ze dne 21. 10. 2008, č. j. DOP/35588/2008/855/2008-mikli, včetně náčrtku z místa), že dne 16. 5. 2008 přijel k předmětné komunikaci od obchodního domu BILLA, před jeho vozidlem jel skříňový nákladní automobil „typu AVIA“, který zastavil vpravo u zákazové značky a zhasnul světla. Tento nákladní automobil měl podle stěžovatele zakrývat značku „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“, kdy tato neměla být z výhledu stěžovatele vidět. Předek nákladního automobilu zasahoval podle stěžovatele po zastavení do předmětné komunikace přibližně 20 – 100 cm. Stěžovatel měl tedy přijet k výjezdu na předmětnou komunikaci, rozhlédl se na obě strany a pokračoval v jízdě vlevo, aniž by viděl zákazovou značku. Poté došlo ke kontrole Policií České republiky.

Jak je z výše uvedeného patrné, stěžovatel se od 16. 5. 2008, kdy podle oznámení Policie České republiky došlo ke spáchání přestupku, až do provedení místního šetření dne 21. 10. 2008 o existenci nákladního vozidla, které mělo zastínit dopravní značku „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“, nikterak nezmínil, případně ani nenaznačil tuto možnost jeho existence. Je proto zcela logické, že městský úřad a následně i správní orgán přistupovaly k zásadnímu obratu v argumentaci stěžovatele se značnou mírou nedůvěry a tuto ve světle dalších okolností dokonce označily jako účelovou. Tomuto postupu však podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze nic vytknout, neboť je zřejmé, že stěžovateli nic nebránilo v tom, aby se o existenci uvedeného nákladního vozidla zmínil dříve, a to ať už při kontrole hlídkou Policie České republiky, příp. při opakovaně prováděném výslechu prvostupňovým správním orgánem. Pokud tak neučinil, nemůže vyčítat správním orgánům, že jeho argumentaci uplatněné s pětiměsíčním odstupem ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku, nevyhověly a řízení tak pro něj mělo nepříznivý následek. Odmítavý postoj stěžovatele sdělit tuto skutečnost příslušným orgánům dříve nemohou podle zdejšího soudu omluvit ani stěžovatelem

obecně formulované důvody, jak jsou citovány výše, ze kterých nevyplývá, že by stěžovateli bránila nějaká dostatečně závažná překážka v tom, aby se o existenci nákladního automobilu zmínil dříve.

Podle Nejvyššího správního soudu je přitom třeba zdůraznit, že aplikace zásady *in dubio pro reo* není mechanická, jak se mylně domnívá stěžovatel. Základním předpokladem pro použití této zásady, a tedy i následného rozhodnutí ve prospěch „obviněného“, je existence pochybností o správnosti a věrohodnosti zjištěného skutkového stavu. Není tedy možné zásadu *in dubio pro reo* automaticky použít vždy, když má rozhodující orgán k posouzení protichůdné důkazy. Existence rozdílných tvrzení a důkazů je typickou a nedílnou součástí řízení už jen z toho důvodu, že jsou navrhovány účastníky řízení, jejichž zájem na výsledku rozhodnutí je opačný. Použití zásady *in dubio pro reo* proto přichází v úvahu pouze tehdy, má-li i po zhodnocení všech důkazů (včetně jejich váhy, věrohodnosti atd.) rozhodující orgán pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn, případně o tom, jak rozhodnout. Z uvedeného vyplývá, že vzhledem ke skutečnosti, že při rozhodování správních orgánů nedošlo k pochybnostem a po zhodnocení všech dostupných důkazů zaujaly názor, o němž neměly pochyby, nemůže být námitka porušení zásady *in dubio pro reo* důvodná. Pokud stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je třeba zdůraznit, že citované rozhodnutí nejenom, že plně respektuje aplikaci zásady *in dubio pro reo*, jak je popsána výše, a proto nemůže být v této věci aplikováno, ale navíc dopadá na zcela odlišnou skutkovou situaci, než jaká nastala v nyní projednávané věci.

Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že městský úřad vzal za stěžejní podklad svého rozhodnutí svědecké výpovědi zasahujících policistů – D. Š. a R. K., kdy výpověď svědkyně T. V. má podle jeho názoru stejnou důkazní sílu a její věrohodnost nelze zpochybňovat pouze s ohledem na příbuzenský poměr ke stěžovateli.

K této námitce považuje Nejvyšší správní soud předně za nezbytné připomenout, že v obecné rovině je úkolem správního orgánu v řízení o přestupcích zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude obviněný z přestupku uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 Afs 63/2004 – 66). Judikatura zdejšího soudu je přitom konstantní v tom, že „*existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozporů vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí*“ (srov. rozsudek ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84).

Naopak úlohou soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda důkazy před správním orgánem byly provedeny v souladu se zákonem, nebo zda závěry, k nimž správní orgán dospěl a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí o vlastním právu nebo povinnosti vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování (srov. Mazanec, M. Přezkum správních rozhodnutí soudy. Bulletin advokacie č. 1, 1998, s. 7).

Na pozadí shora citovaného dospěl zdejší soud k závěru, že správní orgány dostaly v nyní projednávané věci své povinnosti shromáždit dostatek důkazů ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu, tyto přitom hodnotily podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí hodnotily a řádně odůvodnily, zda výpovědi jednotlivých svědků jsou logické, zda se svědci, byť i pokud jde o méně významné skutečnosti, neodchylují od své předchozí výpovědi i od ostatních svědeckých výpovědí, přičemž posoudily a zhodnotily všechny takové zjištěné rozpory ve výpovědích svědků a jejich příčiny, souvislost a návaznost svědeckých výpovědí navzájem i na ostatní důkazy a prokázané skutečnosti, jakož i kladný či záporný poměr svědků k stěžovateli, apod., aby tak získaly bezpečný a spolehlivý základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině stěžovatele. Na základě toho dospěly k logickému a věcně přesvědčivému závěru, že stěžovatelem tvrzená existence nákladního vozidla, které mělo zastínit zákazovou značku, se ve vazbě na svědecké výpovědi zasahujících policistů D. Š. a R. K., jež byly od počátku řízení konstantní, a zejména pak s ohledem na časový odstup, kdy byla tato argumentace stěžovatelem uplatněna, jeví jako účelová (k tomu blíže viz výše). Ostatně návaznosti na tuto argumentaci stěžovatele se správní orgány snažily nalézt rovněž ve výpovědích zasahujících policistů, avšak bez úspěchu. Skutečnost, že městský úřad a následně i správní orgán nepovažovaly výpověď svědkyně T. V. za dostatečně objektivní a věrohodnou, a to s ohledem na její příbuzenský vztah ke stěžovateli a dále proto, že v její výpovědi neshledaly kromě samotného tvrzení o nákladním vozidle žádné styčné body s výpovědí stěžovatele, nepředstavuje ve světle shora uvedeného podle Nejvyššího správního soudu jakékoliv pochybení v postupu správních orgánů. Uvedená stížní námitka je proto nedůvodná.

Pokud jde o argumentaci městského úřadu a následně i správního orgánu „místní znalostí žalobce“, je třeba zdůraznit, že tato měla podpůrný charakter. Ačkoliv stěžovatel upozornil správní orgány, že se na uvedeném místě již dlouhou dobu nevyskytoval, i přesto však nelze přehlédnout blízkou vzdálenost místa, kde došlo ke spáchání přestupku, od místa bydliště stěžovatele, jakož i jeho znalost místní dopravní obslužnosti, která byla patrna již v průběhu prvostupňového správního řízení a dále z podaného odvolání. S ohledem na tyto skutečnosti nelze podle Nejvyššího správního soudu vytýkat správním orgánům, že ve svých rozhodnutích podpůrně užily tento argument.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani další námitku stěžovatele, že se městský úřad nevypořádal s jeho tvrzením ohledně správnosti umístění značky „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“.

Z obsahu správního spisu prvostupňového správního orgánu vyplývá, že tento si v rámci prováděného správního řízení vyžádal od Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, jakožto správního orgánu příslušného podle ust. § 124 odst. 6 zákona o silničním provozu, vyjádření k dopravnímu značení (viz Vyjádření k dopravnímu značení ze dne 29. 1. 2009, č. j. DOP/3933/2009/23/2009-krej), ve kterém je uvedeno: *„Omezení vjezdu motorové dopravy na předemtné komunikaci dopravním značením č. B11, zákaz vjezdu všech motorových vozidel bylo provedeno v souvislosti s novým značením cyklotrasy – Mlynářské stezky v roce 2006. Komunikace je od té doby na všech třech možných příjezdech včetně zadního připojení od OD BILLA osazena platným dopravním značením č. B11, které je osazeno dle stávajících platných předpisů (TP 65 – zásady pro dopravní značení na pozemních komunikacích, vyhláška č. 30/2001 Sb., ČSN 018020 – dopravní značení na pozemních komunikacích).“*

Vzhledem ke skutečnosti, že tyto závěry reflektoval městský úřad do odůvodnění svého rozhodnutí, považuje zdejší soud takové vypořádání se s tvrzením stěžovatele ohledně nesprávného umístění zákazové značky za dostatečné a pokládá námitku stěžovatele za nedůvodnou. Z čeho stěžovatel dovozuje, že k závěru o správnosti umístění dopravního značení dospěl městský úřad s ohledem na provedené místní šetření, není zdejšímu soudu známo. Ostatně stěžovatel ani blíže neuvedl, proč je tato argumentace podle jeho názoru nedostačující a v čem spatřuje nedostatečné odborné znalosti na straně správního orgánu, když tento plně vycházel z vyjádření správního orgánu - Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, jakožto správního orgánu příslušného podle ust. § 124 odst. 6 zákona o silničním provozu.

Skutečnosti obsažené ve Vyjádření k dopravnímu značení ze dne 29. 1. 2009, č. j. DOP/3933/2009/23/2009-krej, přitom podle Nejvyššího správního soudu nikterak nezpochybňuje ani stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích ze dne 3. 1. 2005, č. j. DOP 20378/2004 krejs, které stěžovatel předložil při jednání krajského soudu, neboť toto toliko stanoví podmínky dopravního značení podle projektu „PROJEKT ZNAČENÍ CYKLOTRASY č. 5234“. K dalším tvrzením stěžovatele, která směřují vůči neexistenci zmíněné cesty v roce 1989, se Nejvyšší správní soud nevyjadřoval, neboť podle jeho názoru je jejich posouzení pro nyní projednávanou věc bezpředmětné.

Jestliže stěžovatel v návaznosti na shora uvedené označuje rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak je podle zdejšího soudu třeba v této souvislosti připomenout rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, publikovaný pod č. 27/1994 SJS, ve kterém se jmenovaný soud vyjádřil k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu. Podle citovaného rozhodnutí musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné *„proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné*

nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a ... jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci.“

A protože žalobou napadené rozhodnutí vyhovuje těmto požadavkům, nelze je pokládat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ostatně stěžovatel v žalobě a následně i v kasační stížnosti uvádí, že nesouhlasí s důvody uvedenými v předmětném rozhodnutí a namítá jejich nesprávnost. Je tedy zřejmé, že tyto důvody zná, jeho výtky směřují ke správnosti a zákonnosti úvah správního orgánu, což jsou námitky nezákonnosti, případně vad řízení, nikoli však nepřezkoumatelnosti.

V další stížní námitce stěžovatel vytýká krajskému soudu, že jeho argument, že právní normy nepřipouští, aby účastníci provozu sami hodnotili umístění dopravních značek a teprve potom se rozhodli, zda je budou respektovat či nikoliv, se nevypořádává s podstatou obrany stěžovatele založené na zastínění zákazové značky nákladním vozidlem.

Takovémuto argumentu krajského soudu vycházejícímu z platné právní úpravy provozu na pozemních komunikacích, jímž se jmenovaný soud snažil uvodit odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku a zdůraznit povahu a smysl umístění dopravního značení ve vztahu ke spáchanému přestupku, nemá zdejší soud co vytknout. Stejně tak nelze souhlasit se stěžovatelem, že by krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí toliko opakoval argumenty správního orgánu zaujaté v této věci. Je zcela pochopitelné, že v situaci, kdy se krajský soud ztotožní se závěry správního orgánu zaujatými v příslušné věci, bude jeho odůvodnění koncipováno v podobném směru a s podobnými argumenty, jaké využil správní orgán. Proto pokud krajský soud dospěl v nyní projednávané věci ke stejnému názoru jako správní orgány, tj. že obrana stěžovatele založená na zastínění zákazové značky nákladním vozidlem je účelová, přičemž tento svůj závěr v odůvodnění svého rozhodnutí řádně a pečlivě zdůvodnil, uvedl konkrétní skutečnosti a důkazy, na základě kterých k němu dospěl (viz str. 7 a násl. kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu), včetně důvodů, proč mohl stěžovatel uplatnit tento argument dříve, nelze podle Nejvyššího správního soudu v jeho postupu spatřovat nezákonnost, jak to činí stěžovatel. Ostatně stěžovatel tyto jednotlivé důvody uváděné krajským soudem zná a brojí proti nim touto kasační stížností.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že se krajský soud nezabýval jeho žalobní námitkou týkající se aplikace dodatkové tabulky E12 v posuzované věci, neboť měla být uplatněna po lhůtě pro podání žaloby, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné konstatovat následující.

Stěžovatel v této souvislosti zjevně zaměňuje žalobní námitku uplatněnou při jednání krajského soudu, že „neměl možnost jiným způsobem se dostat ke svému bydlišti, kde také garážoval se svým vozidlem, které potřebuje pro své podnikání“, se kterou se krajský soud vypořádal právě výše uvedeným způsobem. Naproti tomu námitka aplikace dodatkové tabulky E12, jak ji v kasační stížnosti uvádí stěžovatel, nebyla v řízení před krajským soudem vůbec zmíněna, a to ani po lhůtě pro podání žaloby ve smyslu ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud se jí proto nemohl vůbec nezabývat. Stěžovatel tak zcela opomněl zásadu dispoziční, kterou je správní soudnictví plně ovládáno. V souladu s touto zásadou

je na stěžovateli jako žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv; je na něm, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (ust. § 71 s. ř. s.) Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud je podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů vázán jak co do rozsahu napadených výroků rozhodnutí, tak i žalobními body, a jestliže tedy žalobce – stěžovatel – v žalobě ani jiném podání krajskému soudu neuvedl, jak to učinil až v kasační stížnosti, svou argumentaci ohledně aplikace dodatkové tabulky E12 na nyní projednávanou věci, krajský soud nepochybil, když tyto skutečnosti nezkoumal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 26/2003 - 57, www.nssoud.cz). Je přitom zřejmé, že stěžovateli nic nebránilo v tom, aby tyto skutečnosti řádně uplatnil v řízení před krajským soudem, když na ně upozorňoval již v průběhu řízení před správním orgánem.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani další námitku stěžovatele, která se týká neprovedení důkazu – rekonstrukce na místě samém a vypracování znaleckého posudku týkajícího se umístění předmětné zákazové dopravní značky. Zdejší soud souhlasí s názorem stěžovatele, že je jeho právem navrhnout v řízení důkazy na svou obhajobu. Na druhou stranu je však třeba zdůraznit, že provádění samotného dokazování je věcí příslušného správního orgánu a záleží proto na jeho uvážení, které z navržených důkazů provede a které nikoli, pokud svůj postup náležitě a přesvědčivě odůvodní a pokud pro svůj závěr ve věci nalezne dost podkladů a argumentů (viz str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu).

Ve světle shora uvedeného je třeba posuzovat i opakovaný návrh stěžovatele vznesený při jednání u krajského soudu dne 12. 10. 2009, kterému krajský soud nevyhověl a v souladu s ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. přesvědčivě odůvodnil nadbytečnost těchto důkazů (viz str. 10 napadeného rozsudku krajského soudu). Samotná skutečnost, že krajský soud neprovedl tyto důkazy, jak požadoval stěžovatel, tedy nemůže znamenat nepřezkoumatelnost, příp. nezákonnost jeho rozhodnutí. Tento názor potvrzuje například i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS.

Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel trval na důkazu rekonstrukcí rovněž v řízení o kasační stížnosti, musel se zdejší soud zabývat tím, zda provedení tohoto důkazu má v předmětné věci své opodstatnění. Stěžovatel přitom dovozuje nezbytnost jeho provedení z výpovědi svědka – policisty D. Š., který se zmínil o „paprsku světla ve směru od příjezdové cesty na stromě u řeky“. S ohledem na časové údaje od spatření světla do příjezdu stěžovatele k policejní hlídce zastává stěžovatel názor, že se muselo jednat o jiná světla, než světla jeho vozu. Nejvyšší správní soud se však s tímto názorem stěžovatele neztotožňuje, neboť se podle něj jedná o spekulativní úvahu nemající podklad v provedeném dokazování. Nejenom, že existenci dalšího vozidla výpověď svědka D. Š. ze dne 3. 9. 2008, č. j. DOP/29702/2008/855/2008-mikli, nikterak nepotvrzuje a stěžovatel tedy dovozuje jeho existenci z pouhého svědkem užitého jazykového výrazu „světla“, ale kromě výpovědi svědkyně T. V., jejíž výpověď však byla s ohledem na

příbuzenský vztah ke stěžovateli hodnocena jako nevěrohodná, nemá ani oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Zdejší soud proto v návaznosti na výše citované uvedené důkaz neprovedl.

V závěru kasační stížnosti vyjádřil stěžovatel přesvědčení, že se krajský soud ani správní orgány nezabývaly tím, že mu v důsledku špatného dopravního značení bylo znemožněno jet k bydlišti. Stěžovatel však zjevně opomněl tu část odůvodnění rozsudku krajského soudu, ve které jej jmenovaný soud upozornil na to, že takovou skutečnost měl stěžovatel uplatnit a zejména prokázat ve správním řízení. Z obsahu provedeného správního řízení pak vyplývá, že stěžovatel tuto skutečnost sice uváděl, avšak neprokázal. Vzhledem ke skutečnosti, že v návaznosti na výše uvedené se předmětné tvrzení stěžovatele ocitá spíše v rovině spekulativních úvah, nemohl se k němu zdejší soud dále vyjádřit.

Na shora uvedených závěrech o spáchání přestupku stěžovatelem nemohou nic změnit ani „jím pořízené fotografie zachycující zastínění značky obdobným vozidlem jako v inkriminované době, umístění značky a opětovné zastínění vozidlem z jiného úhlu“, neboť z nich nelze dovodit, že taková situace nastala i v době spáchání přestupku dne 16. 5. 2008.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu